

— Valóságos Cassanova ez a Sándor, ha valaki így megnő, rászállnak az illúziók, mint toronyra a galambok.

— Bizony, rég élek én asszonycsókon — sóhajtotta az öles donzuán s az első emlékeiről mesélt, egy asszonyról, aki akkor csípte el őt, amikor Curgóra utazott a harmadikba.

Pisti sem akart hátrább maradni, őt még Sonkon oktatta ki az Oroszék egyik cselédje. Alfréd szerény mosolya el nem árulható malacságokat ígért. Laci is hebegett valami zavarosat egy cselédlányról, aki maga volt a nép, olyan erős és tüzes; de pipacsarca húsz méterre kiabálta a hazugságot.

— Hát ez a Zoltán, ez szent marad? — kérdezte Sándor s mindenki Zoltánra nézett, aki a lugas árnyékosába húzódott s egy szőlőlevelet tépdesett.

— Aki szeret, nem beszél — mondta Zoltán. Maga se tudta, hogy jött a nyelvére ez a butaság, amelyben egész önvédelmi hazugsága lelepleződött. Hisz nem azért nem beszélt ő, mert szeretett. Mit takaródik akkor a szerelmével. De a fiúkból fölcattanó vidámság százfelől kezdte ki Zoltánt. A kaland: dicsőség, de a szerelem: szégyen. S Zoltán hallhatta: az Évi így, az Évi úgy, még Laci is erőltette a nyegléskedést.

Csak Behr ült kínosan, végre is a Hermann tanító lányáról van szó, még ma este beszél vele, mi dolog, hogy Évit ily ostoba módon a nyelvükre vegyék. Sándor bort hozatott s egy községbeli lányra célozgatott, hogy így az úrilányok s amúgy. Ma az úrilányok is hajlanak, ő beszélhetne. A beszélgetés elkanyarodott Zoltánról, de ő még az ágyban is a megalázó jelenetet hánytorgatta s amikor a tulajdon mondatához ért, ugyanazt az önkéntelen, kínos és ostoba mosolyt érezte a sötétbe belevigyorgó száján, amelyet a szaletliben kergetett arcára az életreszóló s gyógyíthatatlannak ígérkező zavar.

(Folyt. köv.)

Németh László.

SZIVEMBEN ŐRÖK ŐSZ.

*Erdélyi kora ősz, sápadt, deres
rétek, a sugár borongós nehéz,
a messzi zord havas már idénéz
a völgybe s komoran szállást keres.*

*Galambdúcos, cifra, kitárt kapuk
varják a terűs, lassú szekeret,
a tarlón gereblyéző emberek
s amott a cséplőgép motorja bűg.*

*Gyűjtenek, készülődnek meg nem állva
télire, amikor majd semmi se lesz,
ősz-ídő, de közel is vagy a szivemhez,
ahol örök az ősz: készülés a halálra.*

Mihály László.